

Οι άγιοι της Μονής Εσφιγμένου

/ Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα

Άγιος Αγαθάγγελος Εσφιγμενίτης. Διά χειρός
Φωτίου Κόντογλου.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

**Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης
Λόγος Εγκωμιαστικός,**

**Περί πάντων των Οσίων και Αγίων Πατέρων των εν τω Αγίω Όρει του Άθω
λαμπάντων**

Μέρος β'

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=379320>

(ΙΕ'). Ας υπάγωμεν και εις την βασιλικήν Μονήν του Εσφιγμένου· και εδώ ευρίσκομεν ότι εστάθη κοινοβιάτης και υπηρέτης της τραπέζης ο νέος Αθανάσιος, ο γενόμενος ύστερον Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, καθώς ιστορεί Ιωσήφ ο

Καλοθέτης, ο τον βίον τούτου συγγράψας.

Τούτου του Αγίου τα κατορθώματα και την πολιτείαν ας αναγνώση όστις θέλει εν τω βίω αυτού· ημείς δε τόσον λέγομεν, ότι ο Θεός ετίμησεν αυτόν εν Κυρίω αναπαυσάμενον, πηγήν θαυμάτων και ευωδίας αποδείξας τον τάφον αυτού και το Λείψανον, ως λέγει ο θείος Γρηγόριος ο Παλαμάς εν τω υπέρ των ιερώς ησυχάζοντων λόγω αυτού, τω περιεχομένω εν τη Φιλοκαλία.

Ενταύθα ευρίσκομεν και τους δύο Οσιομάρτυρας Αγαθάγγελον και Τιμόθεον εξ ων ο μεν από Αίνου Αγαθάγγελος υπηρετών εις τινα πλοίαρχον Αγαρηνόν, εξώμοσε, νέος ων, βιασθείς υπ' αυτού· είτα αναχωρήσας δι' Άγιον Όρος, και καρείς εν ταύτη τη Μονή Μοναχός, απήλθεν εις Σμύρνην, ένθα ομολογήσας την εις Χριστόν πίστιν απεκεφαλίσθη εν χαρά τυγχάνων του ποθουμένου [Απριλίου 19η, τόμος Δ'].

Ο δε Τιμόθεος, εξ Αδριανουπόλεως καταγόμενος, ύπανδρος ων, εξώμοσε δήθεν οικονομικώς, όπως επαναφέρη και την σύζυγον αυτού εις την προτέραν ευσέβειαν, ήτις προεξώμοσεν απατηθείσα, ο και εγένετο. Επιστρέψας δε αυτήν και κλείσας εις γυναικείον Μοναστήριον, ήλθε και αυτός εις ταύτην την Ιεράν Μονήν, όπου γενόμενος Μοναχός, επανήλθεν έπειτα εις τα ίδια, και ομολογήσας την ευσέβειαν, απετμήθη μαρτυρικώς την κεφαλήν.

Εδώ εις την Σκήτην του Εσφιγμένου, την καλουμένην Σαμάρειαν, ευρίσκομεν ησυχάζοντα τον Άγιον Δαμιανόν, τον φίλον του Αγίου Κοσμά του Ζωγραφίτου, ως εν τω βίω εκείνου οράται.

Ούτος δε ο Δαμιανός έχων εντολήν να μη κοιμηθή ποτέ έξω της καλύβης του, εφάνη τη αληθεία στερρός φύλαξ της εντολής ταύτης υπό την ακόλουθον περίστασιν. Απελθών ποτε εις τινα πνευματικόν, πλησίον της Μονής του Χιλανταρίου καθήμενον, και μη ευρών αυτόν επρόσμεινεν έως ου εβράδιασεν η ημέρα.

Παρακαλούντων δε αυτόν των εκείσε αδελφών να μείνη, και διότι ήτο εσπέρα, και ομιχλώδης και βροχερός ο καιρός, ο μεγαλόψυχος εκείνος δεν έστερξεν, αλλ' ανεχώρησε.

Μη γνωρίζων δε που ευρίσκετο διά την πολλήν βροχήν και το σκότος ανεβόησε· «Κύριε Ιησού Χριστέ, σώσον με, ότι απόλλυμαι».

Και ω του θαύματος! άμα τη φωνή ευρέθη έμπροσθεν της καλύβης του αβλαβής, εξαποστείλαντος του Κυρίου τον Άγγελον αυτού, όστις ελύτρωσε τον δούλον του.

Μετά δε την κοίμησίν του τόση πολλή και άρρητος ευωδία μύρου εξήρχετο από

τον τάφον του τρισμακαρίου, έως τεσσαράκοντα ημέρας, ώστε ησθάνοντο οι Πατέρες αυτήν κάτω εις το Μοναστήριον του Εσφιγμένου εις διάστημα ενός μιλίου και επέκεινα, δοξάσαντος αυτό του Θεού διά την καθαρότητα και θεάρεστον πολιτείαν του.

Από τον «Μέγα Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας», τόμος ιδ', Πεντηκοσταρίου.

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN